

A C-409/06. sz.,
Winner Wetten GmbH kontra Bürgermeisterin der Stadt Bergheim ügyben,
a C-316/07., C-358/07., C-359/07., C-360/07., C-409/07. és C-410/07. sz.,
Markus Stoß és társai kontra Wetteraukreis,
Kulpa AutomatenService Asperg GmbH és társai kontra
Land Baden-Württemberg egyesített ügyekben
és a C-46/08. sz.,
Carmen Media Group Ltd kontra Land Schleswig Holstein és társai ügyben
hozott ítéletek

Sajtó és Tájékoztatás

A sportfogadások és lottók szervezésére vonatkozóan Németországban létrehozott állami monopólium nem követi koherens és szisztematikus módon a szerencsejátékokhoz kapcsolódó veszélyek elleni küzdelem célját

Németországban a játékokkal kapcsolatos hatáskörök a szövetségi állam és a tartományok között oszlanak meg. A tartományok többségében a sportfogadások és lottók regionális monopólium alapján szerveződnek, míg megfelelő engedéllyel rendelkező gazdasági magánszereplők szervezik a lóversenyekre történő fogadásokat, valamint üzemeltetik a pénznyerő automatákat és kaszinókat. A lottójátékról szóló, 2004. július 1-jétől hatályos, szerződéssel (Lotteriestaatsvertrag) a tartományok egységes keretet teremtettek a szerencsejátékok szervezéséhez, a kaszinók kivételével. A Bundesverfassungsgericht (német szövetségi alkotmánybíróság) ítélete nyomán e szerződést Németországban a szerencsejátékokról szóló szerződés (Glücksspielstaatsvertrag) váltotta fel, amely 2008. január 1-jén lépett hatályba. Ez utóbbi megtiltja a szerencsejátékok nyilvános, interneten keresztül történő bármilyen szervezését vagy közvetítését.

A jelen ügyekben több német bíróság kéri, hogy a Bíróság határozzon a szerencsejátékok németországi szabályozásának az uniós joggal való összeegyeztethetőségéről.

A C-316/07., C-358/07-C-360/07., C-409/07. és C-410/07. sz. egyesített ügyekben a gießeni és stuttgarteri Verwaltungsgerichte (közigazgatás bíróságok) sportfogadás-közvetítők és német hatóságok között annak tárgyában folyamatban lévő jogvitákat kell elbírálnia, hogy a hatóságok megtiltották e közvetítőknek, hogy Hessen vagy Baden-Württemberg tartományban a Happybet Sportwetten és a Web.coin osztrák vállalkozások, a Tipico máltai vállalkozás, a Happy Bet brit társaság és a gibraltári székhelyű Digibet társaság által szervezett sportfogadásokat kínáljanak. E vállalkozások a saját országukban rendelkeznek sportfogadások szervezésére vonatkozó engedéllyel.

A C-46/08. sz. ügyben a Schleswig-Holsteinische Verwaltungsgericht (schleswig-holsteini közigazgatási bíróság) ugyanakkor abban a kérdésben kell határoznia, hogy Schleswig-Holstein tartomány jogosan utasította-e el a Carmen Media Group vállalkozás arra irányuló kérelmét, hogy Németországban interneten keresztül sportfogadásokat kínáljon, jóllehet az Gibraltáron, ahol a székhelye van, már rendelkezik olyan „off-shore” engedéllyel, amely csak Gibraltáron kívül engedélyezi számára fogadások szervezését.

Végül a C-409/06. sz. ügyben a Verwaltungsgericht Köln (kölni közigazgatási bíróság) előtt a Tipico máltai vállalkozás nevében eljáró sportfogadás-közvetítő és a német hatóságok közötti jogvita van folyamatban. E bíróság azt kérdezi, hogy az uniós jog nemzeti jogok fölötti elsőbbségének elve lehetővé teszi-e, hogy a tagállamok átmeneti időre kivételesen továbbra is alkalmazzák a sportfogadások állami monopóliumával kapcsolatos olyan szabályozást, amely a letelepedés szabadságának és szolgáltatásnyújtás szabadságának meg nem engedett korlátozásait tartalmazza.

A Bíróság először is megállapítja, hogy a sportfogadásokra vonatkozó német szabályozás a szolgáltatásnyújtás szabadsága és a letelepedés szabadsága korlátozásának minősül. Mindazonáltal a Bíróság emlékeztet arra, hogy az ilyen korlátozást olyan nyomós közérdekek igazolhatják, mint a játékra fordított túlzott mértékű kiadásokra való ösztönzés megakadályozása és a játékfüggőség elleni küzdelem. Ugyanakkor az e célok elérésére irányuló nemzeti intézkedéseknek alkalmasnak kell lenniük e célok megvalósítására, és nem léphetnek túl az e célból szükséges korlátozásokon.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy a tagállamok, a játékkedvnek és a játékok üzemeltetésének ellenőrzött utakra való terelése érdekében, jogosultak állami monopóliumok bevezetésére. Különösen, az ilyen monopólium hatékonyabban lehetővé teszi a szerencsejátékok ágazatához kapcsolódó veszélyek ellenőrzés alatt tartását, mint az olyan rendszer, amelyben magánszereplők – a vonatkozó szabályozás tiszteletben tartása mellett – jogosultak fogadási ügyletek szervezésére.

Ezt követően a Bíróság kimondja, hogy az a körülmény, hogy a szerencsejátékok különböző típusai közül egyesek állami monopólium tárgyát képezik, míg mások magánszereplőkre vonatkozó engedélyezési rendszer hatálya alá tartoznak, önmagában nem teszi kérdéssé a német rendszer koherenciáját. E játékok ugyanis különböző jellemzőkkel bírnak.

Ugyanakkor a Bíróság megállapítja, hogy tekintettel a német bíróságok ezen ügyekben tett megállapításaira, e bíróságok joggal juthatnak arra az álláspontra, hogy **a német szabályozás nem koherens és szisztematikus módon korlátozza a szerencsejátékokat**. Egyrészt ugyanis az állami monopólium jogosultjai intenzív reklámkampányokat folytatnak a lottókból származó nyereség maximalizálása érdekében, és ezzel eltávolodnak az e monopóliumok fennállását igazoló céloktól. Másrészt, ami az olyan szerencsejátékokat illeti – mint a kaszinójáték és a játékautomatán játszható játékok, amelyek nem tartoznak állami monopólium alá, de az e monopólium alá tartozó játékoknál a játékfüggőség kialakulásának magasabb kockázatát hordozzák magukban –, a német hatóságok az e játékokban való részvételt ösztönző politikát folytatnak, illetve e politikát tolerálják. Márpedig ilyen körülmények között e monopólium megelőzésre irányuló célját nem lehet hatékonyan elérni, amelynek következtében e monopólium **többé nem igazolható**.

A Bíróság egyébiránt megjegyzi, hogy az e monopóliumra vonatkozó olyan nemzeti szabályozás, amely ellentétesnek ítéltetett az Unió alapvető szabadságaival, nem alkalmazható tovább az ahhoz szükséges időszakban, hogy az uniós joggal való összhangját megteremtsék.

Végül a Bíróság emlékeztet arra, hogy a tagállamok széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a szerencsejátékokból eredő veszélyek elleni védelem szintjének meghatározását illetően. Következésképpen és a közösségi harmonizáció e területen fennálló teljes hiányára tekintettel a tagállamok nem kötelesek elismerni a más tagállamok által e vonatkozásban kiállított engedélyeket. Ugyanilyen okokból kifolyólag, és tekintettel arra a veszélyre, amelyet az interneten hozzáférhető szerencsejátékok a hagyományos szerencsejátékokhoz képest hordoznak, a tagállamok meg is tilthatják a szerencsejátékok interneten keresztül történő kínálatát.

EMLEKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti az Elsőfokú Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: dr. Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélethirdetésen készített felvételek az „[Europe by Satellite](#)”-on érhetők el ☎ (+32) 2 2964106

